

ἀποδίδονται ὑπὸ τῶν κριτῶν αὐχερῶς εἰς τ' ἀπολειφθέν-
τα μέρη τοῦ ποιήματος· ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν Θ ε ρ μ ο-
πύ λ α ι ς ἡ ἐξήγησις τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἱερέως καὶ
τῶν λοιπῶν ἀποριῶν νὰ μὴ παραπεμφθῇ εἰς τ' ἀπολει-
φθέντα ὡσαύτως μέρη; διότι ἐκ τῶν δέκα, τὰ τέσσαρα
μόνον ἀνεγνώσθησαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παρόδῳ.

Εἶναι δ' ἀληθές, ὅτι αἱ κρίσεις τῶν νέων Ἑλλανο-
δικῶν ὠρελοῦσι τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλληνικὴν ποίησιν
ἀλλὰ τὴν ὠρελοῦσι τυπικῶς μόνον, διότι κατ' οὐσίαν εἰς
τὸ συμπέρασμα τῶν τὴν καθείρξαν, ὁ λόγος ἐνταῦθα πε-
ρὶ τῆς πλειονοψηφίας τῆς ἐπιτροπῆς. I. Γ.

Π α ρ ὀ ρ α μ α.— Εἰς τὸ II, σελ. 375, στήλ. 2,
§ 3 μετὰ τὸν στίχον.

« Ἡ φάλαγξ οὕτως ἔβαινε καὶ τῶν τριακοσίων » νὰ
τεθῇ « Τὴν ἀκοήν του ἕκαστος ἐντείνων ἡγεῖτο ».

ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ.

Ὁ Ἰωσήφ Πεγάλδης ἡναγκασμένος νὰ σπουδάσῃ
ἐς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τορίνου τὴν νομικὴν, ἦτον
ἱκοσαετής ὅτε, ἐνερπυδόμενος τὴν μέλλουσαν δόξαν
του, ἔγραψε τὴν πρώτην ποιήσιν του « ὁ Πόλεμος. »
Οἱ καθηγηταὶ αὐτοῦ τὸν ἐπέπληξαν πικρῶς διὰ τοῦτο,
καὶ αὐτὸς ἀποχαιρετήσας τοὺς Πανδέκτας καὶ τὰ Ἰν-
στιτούτα, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τῆς Θιάς τῆς ψυχῆς
του καὶ, εἰς τὸ πῆγρον τῶν καθηγητῶν, ἀφιερῶν
ὁλόκληρος εἰς τὴν ποίησιν. Περίστασις τις ἐν τούτῳ
ἀπροσδόκητος ὑπέδειξεν αὐτῷ, ὅτι ἦτον προικισμένος
καὶ μὲ ἄλλο προτέρημα, ὅπερ ἴσως ἤγνοι. Ὁ Ἰου-
στινιάνης μέλλων νὰ αὐτοσχεδιάσῃ ἐπὶ σκηνῆς ποιη-
τικόν τινα διάλογον, ἀναζητεῖ ἀνήσυχος τὸ δεύτερον
ἀναγκαιοῦν πρόσωπον, καὶ πεισθεὶς ὅτι τοῦτο ἦτον
ἀδύνατον, ὠμολόγησεν ὅτι ὁ διάλογος μένει ἀπραγ-
ματοποίητος. Μία φωνὴ ἐν τούτοις ἠκούσθη εἰς τὸ
ἀκροατήριον « ὁ Πεγάλδης ! » καὶ ὁ νέος « Πεγάλ-
δης πηδᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς χωρὶς νὰ δισταῇ. Ψάλλει
ὁ Ἰουστινιάνης, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ δόκιμος αὐτοσχεδια-
στὴς ψάλλει καὶ προξενεῖ θαυμασμόν, καὶ χειρο-
κροτεῖται καὶ χειροτονεῖται ποιητὴς αὐτοσχεδιάζων.
Ἐνταῦθα ἀρχεῖται τὸ ἐνδοξον στάδιόν του.

Περιελθὼν τὴν Ἰταλίαν ἄπασαν ἐθαυμάσθη, αἱ ἐ-
φημερίδες μετέδωκαν ἀπανταχοῦ τὴν φήμην του, καὶ
τῶν πεπαιδευμένων οἱ σύλλογοι ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ
διπλωμάτων καὶ νομισματοδότημα πρὸς τιμὴν του ἐξε-
τυπώθησαν. Ἀκόρετος φήμης καὶ δόξης, περιέρχεται
τὴν Γαλλίαν, διατρέχει τὰς ἐρήμους τῆς Ἀρα-
βίας, ἐπισκέπτεται τὰ εἰρεπία τῆς Διοσπόλειως, ψάλλει
εἰς τὴν καθίδραν τοῦ Κωνσταντίνου καὶ εἰς τὴν
καλλιγύναικα Σμύρνην, καὶ ἐρχεται, ζήτων νέας ἐμ-
πνεύσεις, νὰ ἀσπασθῇ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος τὰ
ἀθάνατα λείψανα τῆς γλυφίδος τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ
Πραξιτέλους.

Δευτέραν ἤδη φοράν ἠκούσαμεν, πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν, νὰ μελῶνται αὐτοσχεδία ἔπη του Ἡ αἰθουσα
τῆς λέσχης ἦτο πλήρης ἀκροατῶν. Τὰ κλήρου λα-
χόντα θέματα, ἅπερ αὐτοσχεδίασεν, ἐφ' ὧν τὰ ἐπό-
μυνα,

Μεσολόγγιον,

Ἡ εὐφυΐα καὶ οἱ σχολαστικοί,

Ἡ ἀδελφότης τῶν λαῶν,

Παραλληλισμὸς Ὀμήρου καὶ Δάρτου,

Μαζέππας,

Ἐρως καὶ βραχυτής τοῦ βίου,

Ἡ γυνή,

Ὁ πάπας Ἰδεδεράνδος.

Παθητικώτατα περιέγραψε τῆς ἀθανάτου πόλεως
τὴν καταστροφὴν, καὶ τὴν δραματικὴν καὶ φρικώδη
ἵπποδρομίαν τοῦ Μαζέππα. Εὐκολα καὶ ἡδέα ἔρρεον
τὰ ἔπη του καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του καὶ
αἱ ἀβάστοι καὶ τεχνικαὶ χειρονομίαι του ἐζωγράφι-
ζον τὰς ἐκφραζομένας ἰδέας.

Τρία τῶν ὀκτὼ θεμάτων θαυμάσαντες, διὰ τε τὴν
ποίησιν τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν εὐχέριαν τῆς στιχοур-
γίας, προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστιας τῆς Εὐ-
τέρπης τὴν μετάφρασιν οὐχὶ ὁλοκλήρων τῶν ἀιμάτων,
ἀλλὰ τῶν κυριωτέρων ἰδεῶν αὐτῶν.

Η ΓΥΝΗ

Ἡ Εὐχ εἶναι ἡ πρώτη μας δυστυχία, τὸ ἀπαί-
σιον σκότος, ἡ πολυθρήνητος τῶν δεινῶν μας πηγή.
Δι' αὐτὴν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἀπέλασεν ἐκ τῆς
Ἑδῆς τὸ πολυδάκρυ γένος τῶν θνητῶν. Ἀλλ' ἡ Μα-
ρία εἶναι τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐλπίμων καλλο-
νή, ἡ πηγὴ παντὸς ἀνθρωπίνου ἀγαθοῦ. Δι' αὐτὴν ὁ
ἄγγελος τῆς ζωῆς ψάλλων « χαῖρε Μαρία » ἠνέω-
ξε τὸν δρόμον, ὅστις ἄγει διὰ μειδιάματος εἰς τὸν
Παράδεισον. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν μίαν ἔχουσι πη-
γὴν, τὸ χαρίεν καὶ ἄβρον πῦλον, ὅπερ κυβερνᾷ οὐ-
ρανὸν καὶ ἄδην. Τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν, δυὰς δαι-
μόνων ἀντιθέτων, ἄγουν τὴν εἰμαρμένην τῶν θνητῶν,
εἶναι ἡ τραχεῖα πάλη ἡ ταρτίτουσα τὰ στέρνα μας.

Ἡ Εὐχ καὶ ἡ Μαρία εἶναι ὁ ἥχος τῆς λύρας μου.
Ἀλλ' εἰς τὰ πλάγια τοῦ χλωροῦ Ὑμητοῦ διαλάμπει
ἡ γυνὴ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ εὐσιβείᾳ τῆς Μαρίας μορ-
φῇ. Ἡ γῆ αὕτη, ἥν ὑπερασπάζομαι, γῆ ἱερά—εἶναι
ἡ πολυδόξος τῶν χαρίτων πατρὶς—ἐνταῦθα λόφοι καὶ
πεδιάδες, ἄνθη καὶ ὕδατα λαλοῦσι τὸν ἔρωτα. Ἐνταῦθα
ἠὲλογηθῇ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἡ καθ' ἑαυτὴν ἰδέα τοῦ αἰω-
νίου καλοῦ, ἐνταῦθα τὸ βλέμμα τῆς γυναικὸς εἶναι
μειδίαμα τοῦ Παραδείσου. »

Ἰδοὺ οἱ πρωτότυποι στίχοι τῆς ὠραίας ταύτης
ὥδης.

La Donna.

Eva è la prima nostra sventura

Eva è l'infausta tenebra impura

Eva à l'rimpianto fonte letale

Del nostro male.

Per lei spiegando larghe le penne

L'angel di morte fuor dall'Edenne

Cacciò l'umana misera prole

Che pianger suole.

Maria è la luce dell'Oriente,

È la suprema beltà clemente,

Maria è il fonte da cui ci viene

Redento il bene.

Per lei cantando « ave - Maria »
 L'angel di vita schiuse la via
 Che ci conduce con un sorriso
 Nel paradiso.

Il bene e il male per fonte istesso
 Hanno il leggiadro fragile sesso,
 Segnan la donna che ha in suo governo
 Cielo ed inferno.

Il bene e il male, due geni avversi,
 Tengon gli umani fati diversi
 Sono la dura battaglia eterna
 Che ci governa.

In questa lotta che ci persegue
 Che non dà pace, che non dà tregue
 L'arbitro è sparso foco celeste
 Che tutto investe.

Eva e Maria bronchi e rosai
 Sul mio cammino sempre incontrai,
 Eva e Maria furo gli accenti
 De miei concenti.

Ma alle pendici del verde Imetto
 Splende la donna nell' intelletto,
 Sol nella cara sembianza pia
 Ch'ebbe Maria.

Questa ch'io premo terra sacrata
 Fù delle grazie patria onorata,
 Qui colli e piani, qui l'acqua e i fiori
 Parlan d'amori.

Del Bello eterno l'idea più schietta
 Qui dai celesti fù benedetta,
 Qui della donna lo sguardo è un riso
 Del paradiso. »

Ἐρως καὶ βραχύτης τῆς ζωῆς.

« Ὁ ἄνθρωπος ἐκπηδᾷ ἀπὸ τῆς ὕλης, πέραν τῶν
 ὁρίων τῆς φύσεως πετιῶν, ἔτιαν εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύ-
 ριν κοιλίαν λατρίει ὥρατον τι ἄνθος, φυόμενον ἐνὶ
 κάλυκος τρυφεροῦ, ὀνειρεύμενος αἰωνίαν ἀγάπην.

Δὲν συλλογίζεται τὰ εἶη καὶ τὸν πάγον τοῦ θα-
 νάτου, τὸ μέλλον δὲν τὸν φοβίζει. Ἀγαπᾷ, καὶ ἀ-
 γαπῶν θαρρῶντι ὅτι εἶναι κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Συλλέγει τὸ ἄνθος τὴν αὐγὴν, τὸ βλέπει μὲ μει-
 δίαμα, τὸ ἀσπάζεται καὶ μυστηριωδῶς ὁρᾷ εἰς τὴν
 κάλυκα τὸν παράδεισον· ἀλλὰ φθάνει ἡ ὕψ καὶ τῷ
 ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν. Μαραίνεται, φεῖ! τὸ
 ἄνθος, καὶ τότε λογισμὸς θανάτου χαράττει ρυτίδας
 εἰς τὸ ὤχρον πρόσωπόν του. »

Τὸ δὲ ἀκόλουθον ἀτμάτιον (sonnetto) ἀπήγγειλε
 μὲ ὁμοιοκαταληξίας, ἃς οἱ ἀκροᾶται τῷ ἐπέβαλον.

Ἡ Εὐφροσύνη καὶ οἱ Σχολαστικοί.

« Βλέπω γυναῖκας καὶ ἱκανὰς εὐφρεῖν, αἵτινες ἀ-
 ναδαινοῦσιν εἰς τὴν τραχεῖαν κορυφὴν τῆς δόξης, ψάλλ-
 ούσαι ἔργα ἀθανάτου ἐκδικήσεως, μὲ ἄλματα πιν-
 δάρεα, μὲ ἔπη ἐκλεκτά. Ὁ σχολαστικὸς ἤθελε νὰ
 ἀφαιρέσῃ τὴν δάφνιν, ὅθεν ὀργίλος πληγόναι τὴν ἐς-

ρὰν τόλμην των, διότι δὲν ὑποφέρει τὸ ἔργον τοῦ εὐ-
 φροῦς, εἴτε Ἕλληνας εἶναι εὖτος, εἴτε Φράγγος, εἴτε
 Κελτός. Κρατεῖ πάντοτε φάλαγγα εἰς χεῖρας καὶ
 διασπαράσσει τὴν εὐφροσύνην, διὰ μικρολόγων σχολίων
 θωρακούμενος. Ἀλλὰ γόνιμον ἔχει πάντα τὸ πνεῦμα
 ἡ εὐφροσύνη, πεῖθ, πεῖθ καὶ, πηχέως ἀκόρετος, ἀρί-
 νει τὸν σχολαστικὸν εἰς τὸν χοῦν. »

Γιὰ πρωτότοκε τοῦ Ἀπόλλωνος, τέκνον ξανθὸν
 τῆς Νοβαρρίας, ὁποῖον ἐφύδιον μυστηρίων ἐναπέθηκεν
 ὁ Ὑψιστος εἰς τὸν νοῦν σου; ποῦ εὖρες τοὺς ὀξυβε-
 λεῖς οἱστοῦ; εὐ; ἐξετόξευες κατὰ τῶν Ζωίλων; Μή-
 πως ἐνῶ ἐπλανᾶτο πλήρης εὐθυμίας καὶ μεγάλων
 σκέψεων εἰς τὰ ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλση, ἐζήτησε
 σχολαστικὸς τις νὰ σοὶ φράξῃ τὴν ὁδόν; Μήπως
 ὅρις προέβαινε τὴν ἰσθμὸν γλῶσσαν του ἐκ τῶν ἀν-
 θῶν, ἅπερ συνέλεγε εἰς τὰ ὕψη τοῦ Παρνατοῦ; ἡ
 ἀπλὴ μόνον ἐκδίκησις τῆς εὐφροσύνης τοῦ ὠπλίσαι μὲ κε-
 ραυτοῦς τὴν χεῖρα ὅπως ἀποτεφρώσῃ τοὺς σχολα-
 στικὰς παντὸς χρόνου καὶ τόπου;

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΚΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΜΝΑΣ

ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΑΣ.

— ο —

Ἡ φυλὴ ἡ ποικιλίαν τοῦ εἶδους τούτου τῶν προ-
 βάτων οὐδέποτε ἔγεινε ἀντικείμενον προσοχῆς· μέχρι
 τοῦδε, εἴς τις εἶναι ἀξίον· ἕκαστος περιερίζεται μόνον
 νὰ τὸ περιγράψῃ χωρὶς νὰ ζητήσῃ, ἂν δύναται νὰ γίνῃ
 ὠφελίμων. Ἐν τοῖσις τὸ μακρότατον μαλλίον του,
 τὸ λεπτόν καὶ λεῖον, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μάλλον
 τοῦ ἐρίου τοῦ ἐκ τῶν προβάτων σχηματιζομένου·
 καὶ αἱ τέχνηαι ἰσως ὠφελιθῶσι κατὰ τὴν ἀπὸ τὰ μέγι-
 στα κέρατα αὐτοῦ, τὰ πλατεῖα εἰς τὴν βᾶσιν καὶ
 ὀξεία εἰς τὴν κορυφὴν. Εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἐνώπιόν
 σου κειμένην, ἀναγνώστα, ὁ κριὸς ἔτι δ' ἐμπροσθεν
 καθήμενος, ἡ ἀμνὰς παρίσταται ὀπίσθι. Τὰ κέ-
 ρατα τοῦ κρινοῦ εἶναι εὐθύτερα καὶ ἤτιον μακρὰ ἀπὸ
 τὰ τοῦ θήλειου, ὅπερ εἶναι ἀνωμαλία τις παραδόξος εἰς
 τὰ κερασφόρα ζῶα. Ἀλλὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος
 αὐτῶν ὑπάρχουσιν εἰς πλείστα μεταβολὰς ὁλῶς ἀτο-
 μικάς, ὥστε δὲν δύναται νὰ γίνῃ διάκρισις τις χα-
 ρηριστικὴ τῶν δύο γενῶν. Ἀμφοτέρω δ' ἔχουσι τὴν
 κεφαλὴν κεκαλυμμένην μὲ τρίχας μικρὰς καὶ σκληρὰς
 καὶ μελανοφάρους, αἱ δὲ μακραι μετοξὺ τοῦ λοιποῦ
 σώματος εἰσὶ λευκαί.

Τὰ ζῶα ταῦτα, γνωστότερα ἀναμφιδόλως εἰς Βλα-
 χίαν ἢ εἰς τὰς παρακείμενας χώρας, κατέχουσι ὁ-
 ρεῖνὰ μέρη τῆς δυτικῆς Ἀσίας, καὶ ἐκτείνονται ἐν τῇ
 Εὐρώπῃ μέχρι τῆς Αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας, ἐνῶ
 τὰ ποίμνια τῶν οὐλοτρίχων κριῶν ζῶσιν ἀτοκλειστικῶς
 ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ· βλέπονται δὲ μόνον εἰς τὰ κτηνο-